

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Impedimenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.I. Ejus stultitia.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55524](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55524)

aliquid inesse excors credebat. (f) Cùm turmatim cæci mortales etiam huic portento : *quid dicent homines?* timidum flectant genu. At Danielis exemplo (g) & ego huic stygio foetui larvam detrahere conabor, ejus I. stultitiam, II. tyrannidem, III. impietatem omnium conspectui exponendo; ostendamque, quod, licet commentitius hic deus, alter veluti Bel, *forinsecus* appareat *areus*; *intrinsecus* tamen sit *luteus*, (h) & cordato nemini formidandus.

§. I.

Respectus humani stultitia.

I. **R**espectus humanus est vitiosa cupiditas hominibus placendi, eisque displicendi humilis metus, nos impellens ad plurima mala agenda, & bona omittenda, ut aliorum gratiam vel aucupemur, vel vituperium declinemus. Summam hujus vitii stultitiam esse, ex ipsa rei natura elucet.

I.
Præbabet
lutum
auro.

N 4

Quid

(f) Dan. 14. v. 23. (g) Dan. 14. v. 26.
(h) Dan. 14. v. 6.

Quid enim stultius, quàm nunc erubescere ob bonum, de quo æternùm gloriabimur; & gloriari de malo, cujus nos æternùm pudebit? plus timere diæteria mundi, quorum ineptiam nos ipsi explodimus; quàm judicia cœli, quorum æquitatem adoramus? malle perdere trium millionum gemmam, quàm futile vitrum; id est, integram majoris gloriæ & felicitatis æternitatem, quàm diurnum hominis favorem? malle offendere DEUM, qui *appendit tribus digitis molem terræ*; (i) quàm vilem homunculum, qui non est nisi *vapor ad modicum parens*? (l) nolle videri bonum, ne displiceas malis; licet ob id ipsum displiceas bonis. In summa: nolle se salvare; quia alii sunt ita amentes, ut velint damnari. Quæ hæc infania!

O famelice popularis auræ captator! fatere, quod res est. Ain', an ignominia afficeres amicum potentem, munificum, divitem, ut gratiam in eas apud lacerum, impotentem, ulcerosum,

(i) Isa. 40, v. 12. (l) Jac. 4, v. 15.

sum, turpem mendiculum? An lacefferes regem, ne contristes ejus stabularium? O insane! injuriam, quam nec homini faceres, supremo Numini infers; cum eminenter major intercedat distantia inter illum & te, quam regem & servum. Et hanc infers illi DEO, à quo omnia habes, & unicè dependes: qui te eo ipso, quo hæc agis, momento eadem, qua muscam, facilitate contere potest; & quidem amore vermiculi, qui ipsa impotentia, miseria, indigentia est; cum irreparabili jactura inestimabilis lucri. Quid, quæso, amentia est, si hæc non est?

II. Sanè si mercator etiam ditissimus certò sciret, se non assecuturum mille aureorum fœnerationem, negligendo illud ipsum opus bonum, quod tu modò tam temerè, ne socium offendas, prætermittis, nullo id modo ob vanos timores intermissurus esset. Tu credis minimum gratiæ & gloriæ gradum hac ipsa pecuniæ summa infinite præstantiorem esse, tibi que pro omni æternitate longè utiliorem fore,

II.
Eligit malum majus, ut vitet minus.

N s

quàm

quàm omnes totius orbis thesauros. Scis, pœnam, ob ejus neglectum tibi infligendam, acerbio-rem fore omnibus suppliciis hujus mundi; & tamen in gratiam hominis, qui *pulvis exiguus est & nihilum*, (m) illum negligis, hanc incurris. Quæ hæc dementia! O Deum immortalem! ergone solùm cœlestia ejus generis bona sint, quæ jure prodigantur ob futilem quemque respectum, ob quem nec terrena negligenterentur.

Edic, si quis sibi pedem abscinderet, domum incenderet, gulam frangeret, ut levem culicis morsum effugiat; an non mente captus diceretur? Ah stulte! quid aliud agis, dum animam lædis, gratiam spernis, lustrales flammæ succendis; ut mordax aliquod verbum, inane ludibrium, momentaneæ irrisionis pulvisculum excutias? quis, obsecro, insanire te neget? O Domine! *aufer iniquitatem servi tui; quia insipienter egi*; (n) dum humanum favorem

(m) Isa. 40. v. 17. (n) 1. Paral. 21, v. 8.

vorem Divino prætuli. Pudet me à
facie insipientiæ meæ! (o) Plura effari
pudor vetat.

§. II.

Respectûs humani tyrannis.

I. **A**dhæc noxiæ hujus erubescentiæ
non solùm ingens stultitia, sed I. Privat li-
bertate
& existi-
matione. summa insuper tyrannis est. Quid
enim durius graviusque, quàm libe-
rum te alieno impetu regi? rationa-
lem te alterius errorem viæ ducem se-
qui? virtuti natum habere pro recti
norma aliorum vitia? sinere te in quam-
vis partem pro libitu flecti à lunatica
eorum opinione, qui cras denuo fe-
cisse te culpant, quod tamen, ut facias,
hodie volunt? Quid inclementius,
quàm subesse illorum cœcæ affectioni,
qui contrariis motibus in gyrum in-
star pilæ aguntur, ac in horas ridiculi
mutantur?

Et huic subesse in rebus summi mo-
menti, animæ ac æternitatis? recla-
mante

(o) Psal, 37. v. 6.